

Het eerste waar ik in bed aan moest denken was de kaart die ik gisteren in mijn brievenbus had gevonden. Daarop staat een ei afgebeeld in een hartvorm. Op de binnenkant is met sierlijke letters geschreven;

Valentines Breakfast...for two? + Champagne!

Onder de uitnodiging staat geen afzender, maar ik meen duidelijk het handschrift van mijn droomprinses te herkennen. Na mijn droom van vannacht vind ik het heel verleidelijk om weer contact met haar te zoeken. Maar toch besluit ik dat niet te doen en af te zien van het romantische Champagneontbijt. Dromen zijn bedrog zegt men, maar je kunt beter bedrogen worden door je dromen...dan door je minnares.

Spin

Als op afspraak lieten alle bomen op de gracht gelijktijdig hun gele bladeren vallen. Ze dwarrelden als reusachtige sneeuwvlokken op de vochtige aarde. Opnieuw was het herfst geworden in Amsterdam. Door een onzichtbare hand werd een geel tapijt van bladeren op de kade gelegd. De late herfstzon maakte er een gouden tapijt van. Moeder natuur was met het grote loslaten begonnen. Niet alleen zij maar ook ik had moeten loslaten...mijn geliefde. Mijn ziel deed zeer vanwege deze verloren liefde waardoor ik in een melancholische bui verkeerde die maar niet wilde overdrijven. Lethargisch staarde ik op de bank voor mij uit, bevangen door zwaarmoedigheid. Terwijl ik nadacht over de eindigheid van alle dingen in het leven...ging de telefoon.

Het bleek mijn oudste dochter te zijn die zich zorgen over mij maakte. Opgewekt stelde zij voor om mijn atelierwoning eens een goede schoonmaakbeurt te komen geven. Mijn hoofd stond hier niet naar, maar in mijn huis kon ik wel wat frisse energie gebruiken. Tot mijn eigen verwondering stond ik aan het einde van de middag zingend met haar de ramen te lappen. Net als de laatste zonnestralen, verdwenen ook mijn zwartgallige gedachten.

Slechts één raam moest nog gelapt worden. Toen ik dat opendeed zag ik buiten, in de hoek van het raam, een grote zwarte spin* doodstil in haar web zitten. In eerste instantie wilde ik zowel de spin als haar web met één veeg verwijderen. Maar mijn dochter gilte, "Néé pappa, niet doen!"

Geschrokken van haar heftige reactie zag ik direct van mijn voornemen af. Vanaf die dag begon ik het wel en wee van mijn spin nauwlettend in de gaten te houden. Ik heb het over *mijn* spin aangezien ik haar als 'huisdier' was gaan beschouwen. Wanneer je zonder geliefde bent kan het gebeuren dat je zelfs van een spin gaat houden.

Sinds die schreeuw van mijn dochter is mij dit overkomen. Ik begon mij als een minnaar te gedragen. Dit deed ik door interesse te tonen en mijn spin veel aandacht te geven. Ook bestudeerde ik haar web in de late herfstzon dat wel van puur gouddraad gesponnen leek te zijn. Haar weefsel was in mijn ogen een wonderschoon labyrint, het absolute toppunt van weefkunst. Maar voor muggen, vliegen en andere insecten was het een dodelijke val. Helaas kwamen zij daar pas achter wanneer ze voorgoed gevangen zaten in haar kleverige draden. Kort geleden nog stond ik oog in oog met de afschuwelijke doodstrijd van een grote zwarte bromvlieg. Hij was er wat je noemt...ingevlogen. Maar in plaats van medelijden met hem te hebben vond ik het eigenlijk fijn voor mijn 'spiderwoman.' Dagenlang had zij immers gevestigd. Eindelijk kon zij weer eens een smakelijke maaltijd nuttigen.

Na afloop van dit gruwelijke schouwspel kreeg ik eveneens zin om iets te eten. Gelukkig hoefde ik niet eerst dagenlang te vasten. Om van een smakelijke maaltijd te genieten hoefde ik slechts mijn koelkast en mijn mond open te doen.

Mijn dochter belde af en toe op om te informeren naar mijn nieuwe minnares. Wanneer ze vroeg "Hoe gaat het met haar pap?" antwoordde ik, "Oh goed hoor, ze is heel zelfstandig en eet altijd buiten de deur."

Mijn obsessie voor haar begon met de dag groter te worden en

nam zelfs zorgelijke vormen aan. Ik betrapte mij er op dat ik mij schuldig begon te voelen wanneer ik haar vanaf de bank gadesloeg. Eenzaam hing zij dagenlang in haar web te vasten terwijl ik bezig was een grote biefstuk te verorberen. Dat kwam mijn eetlust bepaald niet ten goede want in die tijd ben ik vijf kilo afgevallen. Op het laatst voelde ik mij zo met haar verweven dat ik iedere dag rond het bitteruur op haar zat te wachten tot ze naar beneden kwam. Elke dag, vlak voor zonsondergang, daalde zij af in haar web als een volleerd trapezewerkster. Ik begon zelfs de tijd in de gaten te houden. Exact om 17:20 uur zag ik haar plaatsnemen in het centrum van haar web, zoals een koningin op haar troon. Ze moet de beschikking hebben gehad over een Zwitsers precisie-uurwerk want de volgende dag was ze klokslag 17:20 uur opnieuw present. Hiermee gaf mij ze mij vertrouwen, ik kon écht op haar rekenen.

Mijn liefde was inmiddels zo gegroeid dat ik soms mijn raam op een kier zette en muziek voor haar ging draaien. Verschillende nocturnes van F. Chopin heb ik bij kaarslicht speciaal voor haar laten spelen door wereldberoemde concertpianisten.

Waarom zij zich de hele dag schuil hield begreep ik pas veel later. Dat was bepaald niet uit verlegenheid. Menigmaal had ik eksters gezien op de kade, op zoek naar insecten. Kennelijk wist zij dit eveneens en om die reden kwam ze pas uit haar schuilplaats naar beneden wanneer het bijna donker was geworden. Als alle vogels uit de lucht waren verdwenen. Ik vond haar niet alleen erg trouw, maar bovendien óók nog intelligent. Vandaag zit ik met een glas Chardonnay op de bank en wacht op haar zoals een minnaar wacht op de

thuiskomst van zijn geliefde. Mijn elektrische wekker geeft de magische tijd van 17:20 uur aan. Op deze koude herfstavond aan het einde van november kan zij nu elk moment naar beneden komen. Ik verheug mij op haar komst en vanaf de bank zie ik de zon ondergaan, de tijd verstrijken, de duisternis invallen, maar háár zie ik niet. Waarom is zij niet komen opdagen? Wat kan er met haar gebeurd zijn? Zou een ekster dan tòch een einde aan haar leven hebben gemaakt? Ik begin mij zorgen te maken en voel mij ongerust. Ik slaap die nacht heel onrustig en overweeg mijn warme bed te verlaten om de Stichting Korrelatie te bellen. Bij nader inzien zie ik daar meteen weer vanaf. Ik ben bang dat men mij naar een inrichting voor zwakzinnigen zal verwijzen. Desalniettemin mis ik haar verschrikkelijk en vrees voor haar leven. In een angstdroom zie ik mijn geliefde zwemmen in de maagsappen van een brutale ekster.

Maar de volgende ochtend, bij het ontwaken, begin ik te twifelen. Misschien is ze helemaal niet dood. Misschien had ze gisteren gewoon haar dag niet of had ze een baaldag! Misschien ziet ze tegen de komende feestdagen op, niet zeker wetend of ze met de kerstdagen wel iets te eten heeft. Op al deze vragen wil ik zekerheid krijgen door een einde te maken aan mijn kwellende onzekerheid. Ik verlaat mijn warme bed en loop de trap af naar mijn atelier. Snel open ik het raam en kijk in de kier waarin zij zich overdag schuil pleegt te houden. Tot mijn grote vreugde zie ik haar op haar oude veilige plek zitten. Meteen valt er een pak van mijn hart en opgelucht sluit ik het raam.

Aan het einde van die dag zie ik haar precies op tijd, tot mijn grote voldoening, routinematig in haar wonderschone web zakken. Gelukkig, denk ik, zij heeft mij niet laten zakken.

Dat laatste kan ik helaas niet zeggen van mijn vorige geliefde.